

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/77/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3820010593
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3820010593.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Ondreja Samaša v trestnej veci proti obžalovanému E. O., nar. XX.XX.XXXX v L., trvale bytom J., ulica Š. F. XXX /XX, okres J., t. č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Ilava, pre trestný čin prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písm. a), písm. b) Tr. zákona s poukazom na §§ 138 odsek 1 písm. a), písm. d), 139 odsek 1 písm. c) Tr. zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 24. augusta 2021 prejednal odvolanie prokurátora v neprospech obžalovaného a odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 07. júla 2021 pod sp. zn. 2T/99/2020 a jednomyseľne takto

r o z h o d o l :

Podľa § 319 Tr. poriadku s a odvolania prokurátora a obžalovaného E. O. z a m i e t a j ú, pretože nie sú dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 07. júla 2021 pod sp. zn. 2T/99/2020, na podklade podanej obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza zo dňa 09. decembra 2020 pod č. k. 1Pv 360/20/3307-52, bol obžalovaný E. O., nar. XX.XX.XXXX uznaný za vinného zo spáchania trestného činu prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písm. a), písm. b) Tr. zákona s poukazom na §§ 138 odsek 1 písm. a), písm. d), 139 odsek 1 písm. c) Tr. zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 24.08.2020 v čase približne od 22.00 do 23.00 hod., v byte na adrese: L. S. XXX/XX, J., ktorý obýval spoločne so svojou družkou - poškodenou: P. P., túto v dôsledku predchádzajúcej žiarlivostnej scény začal fackať a udierať päšťami do celého tela, najmä do hlavy, pričom sa jej vyhrážal, že ju zabije a škrtil ju pod krkom, čím si chcel od nej vynútiť priznanie, že je neverná, následne vytiahol kuchynský nôž o dĺžke približne 25 cm a poškodenej sa ďalej vyhrážal, že ju podreže a dopichá, pričom poškodenej s týmto nožom mával okolo tváre, načo sa poškodenej rozplakala, obžalovaný nôž odložil a začal poškodenej znovu udierať rukou do oblasti hlavy, opätovne sa začal poškodenej vyhrážať, že ju zabije, že zabije aj jej štvorročnú dcéru, jej otca a celú jej rodinu, pričom taktiež uviedol, že štvorročnú dcéru poškodenej znásilní, načo si vybral pohlavný úd, začal ním pred poškodenej mávať a kričať " tohto môjho v...a ak si takto postavím a takto ho do nej vopchám" a naznačoval pohyby ako pri pohlavnom styku, pričom počas celého tohto konania poškodenej viackrát škrtil, pľul jej na hlavu, udril ju rukou (fackami, päšťou) na rôznych častiach tela s tým, že vyhrážky spôsobili u poškodenej dôvodnú obavu o jej život a zdravie, resp. o život a zdravie členov rodiny, a v dôsledku jeho úderov poškodenej utrpela viaceré zranenia, konkrétne: pomliaždenie záhlavia, pomliaždenie a podkožný krvný výron okolia ľavého oka, pomliaždenie ľavej strany tváre, pomliaždenie a krvný výron hornej ústnej pery vpravo, pomliaždenie krku, pomliaždenie zadnej časti hrudníka a pomliaždenie oboch ramien, pričom v dôsledku týchto zranení došlo u poškodenej k sťaženiu obvyklého spôsobu života na dobu 25 dní.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný E. O. odsúdený podľa § 360 odsek 2 Tr. zákona s prihliadnutím na § 37 písm. h), písm. m) Tr. zákona a za použitia §§ 38 odsek 2, odsek 4 a odsek 8, 41 odsek 1 Tr. zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 odsek 2 písm. b) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

V adhéznom konaní, t. j. v konaní o náhrade škody okresný súd rozhodol výrokom podľa § 288 odsek 1 Tr. poriadku tak, že poškodenú P. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., L. S. XXX/XX, okres J. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní konanom dňa 07. júla 2021 podali odvolania prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza v neprospech obžalovaného proti výrokom o vine a treste a súčasne aj obžalovaný E. O. taktiež proti výrokom o vine aj treste.

Prokurátor v písomnom odôvodnení svojho odvolania poukázal na to, že hoci výrok o vine v napadnutom rozsudku považuje za zákonný a aj primerane odôvodnený, nesúhlasí však ale s jeho právnym posúdením a s jeho odôvodnením len ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 na odseku 1 Tr. zákona. Podľa jeho názoru bolo nepochybne preukázané, že obžalovaný aj poškodená v inkriminovanom čase ako aj v predchádzajúcom období obývali spoločnú domácnosť cca 2 mesiace pred spáchaním žalovaného skutku, teda žili spoločne vo vzťahu druh a družka, v dôsledku čoho je potom osobu poškodenej nepochybne nutné považovať za osobu blízku obžalovanému a teda aj ako chránenú osobu v zmysle ustanovenia § 139 odsek 1 písm. c) Tr. zákona. Obžalovaný aj poškodená zhodne na hlavnom pojednávaní tvrdili, že prvé dva týždne boli v poriadku a nie je možné podľa jeho názoru týmto časom ohraničiť celé obdobie ich spolužitia, pretože ide len o vyjadrenie ich subjektívneho pocitu o časti obdobia ich vzťahu, kedy medzi nimi nedochádzalo ku konfliktom. Aj bez tohto časového ohraničenia ich spolužitia bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že medzi obžalovaným a poškodenu existoval hlbší citový vzťah. Poškodená na hlavnom pojednávaní uviedla, že ich vzťah bol aj intímny, čo konštatoval aj okresný súd. V tejto súvislosti je významné tvrdenie obžalovaného na hlavnom pojednávaní, ktorým sa vyjadril, že sa chcel s poškodenu rozísť, čo by nebolo možné v prípade, ak by s poškodenu nemal nadviazaný žiadny vzťah. Je preto možné konštatovať, že vzťah obžalovaného a poškodenej bol vzťah druh a družky, kedy ide o označenie pre osoby, ktoré spolu žijú v spoločnom spoločenstve, hoci nie sú manželmi a v tomto prípade teda ide o faktický stav. Ide spravidla o osoby opačného pohlavia (môže ísť aj osoby rovnakého pohlavia), ktoré spolunažívajú v určitom partnerskom vzťahu, v ktorom teoreticky podľa všeobecného ponímania by sa mali vzájomne podporovať, intímne žiť, podstatou ktorého vzťahu je vytvorenie páru ako výraz ich vzájomného spolužitia, aj keď spolu nepraktizujú sexuálne aktivity. Preto, aby išlo o druhov sa nevyžaduje, aby druhovia žili v spoločnej domácnosti, aj keď tomu tak spravidla bude. Úplne postačuje, že chcú byť relatívne často spolu a tento jav je relatívne stabilný, t. j. trvá aspoň niekoľko týždňov. Nestačí len krátkodobá, či zatiaľ povrchná partnerská známosť. Na druhej strane, ak ľudia žijú v spoločnej domácnosti, tento čas sa rapídne skracuje (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. novembra 2011, sp. zn., 5Tdo/49/2011). Prokurátor ďalej poukázal na uvedené rozhodnutie, z ktorého vyplýva, že postavenie druh a družka má za následok, že obaja spĺňajú kritérium chránenej osoby v zmysle § 127 odsek 4 Tr. zákona, aj keď pojem druh či družka nie je v tomto ustanovení obsiahnutý. Prokurátor preto považuje za správne posúdenie žalovaného skutku aj podľa odseku 2 písm. a) ustanovenia § 156 Tr. zákona v spojení s § 139 odsek 1 písm. c) Tr. zákona. Okresný súd svojim nesprávnym právnym posúdením u prečinu ublíženia na zdraví len podľa § 156 odsek 1 Tr. zákona tým súčasne spôsobil aj nesprávnosť a neprimeranosť uloženého trestu obžalovanému v jeho prospech, t. j. v miernejšej trestnej sadzbe podľa § 360 odsek 2 Tr. zákona, namiesto v správnej prísnejšej sadzbe podľa § 156 odsek 2 Tr. zákona. Preto navrhol, aby odvolací Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 odsek 1 písm. d), písm. e) Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výrokoch o vine a treste a aby sám podľa § 322 odsek 3 Tr. poriadku obžalovaného uznal za vinného zo spáchania žalovaného skutku s právnym posúdením podľa pôvodnej právnej kvalifikácie podľa obžaloby a aby následne uložil obžalovanému podľa § 156 odsek 2 Tr. zákona za použitia §§ 37 písm. h), písm. m), 38 odsek 4 a 41 odsek 1 Tr. zákona úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v prvej polovici zákonnej trestnej sadzby, so zaradením na jeho výkon podľa § 48 odsek 2 písm. b) Tr. zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovaný E. O. v písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom ustanoveného obhajcu poukázal na to, že okresný súd sa nezaoberal pri hodnotení dôkazov skutočnosťou, že jediným priamym svedkom bola iba samotná poškodená a ostatné vypočuté osoby sú iba nepriamymi svedkami, ktorí sa o skutkových okolnostiach dozvedeli iba sprostredkované od poškodenej, resp. pokiaľ ide o vecné dôkazy - stopy na tele poškodenej videli iba s odstupom času na tele či fotografii, ktorú im poškodená ukazovala vo svojom mobilnom telefóne. Ďalej poukázal na to, že podnet na trestné stíhanie nepodala poškodená, ale jej otec Y. P. až na druhý deň po 14.30 hod. Ďalej uviedol, že on spáchanie skutku poprel. Preto na základe uvedeného nie je možné dospieť k jednoznačnému záveru o jeho vine. V súvislosti so svojou obhajobou poukázal na svoje návrhy na doplnenie dokazovania prednesené na hlavnom pojednávaní v rozsahu, aby boli predvolaní ďalší štyria svedkovia - príslušníci PZ a aby bol opätovne vypočutý znalec H.. L. a aby boli predložené vecné dôkazy, súvisiace s jeho trestnou vecou, čo bolo ním riadne odôvodnené, ale okresný súd takýto jeho návrh odmietol s odôvodnením, že aj bez týchto dôkazov je možné vo veci rozhodnúť spoľahlivo a zákonne aj bez ich vykonania. Podľa jeho názoru by vykonaním týchto dôkazov boli odstránené akékoľvek, podľa jeho názoru existujúce pochybnosti o skutkových záveroch a jeho vine. Podľa jeho názoru je vykonanie týchto ním navrhovaných dôkazov potrebné. Obžalovaný E. O. vo svojom písomnom odôvodnení odvolania, ktoré následne ešte doplňoval v podrobnostiach, poukazoval na svoju nevinu, skutočnosť, že poškodená plánovala jeho obvinenie, čo vyplynulo zo svedeckých výpovedí, keď on preukázal, že v inkriminovanom čase sa nachádzal na inom mieste. Jeho nevina vyplýva aj zo svedeckej výpovede A.. M., F., kolegyne poškodenej z práce R., H.. L. a H.. Z., z ktorého vyplýva, že poškodená vo svojej svedeckej výpovedi klamala. Ďalej poukazoval na zaujatosť orgánov činných v trestnom konaní v čase prípravného konania, ktorí ho neprípustne zastrašovali a marili dôkazy v jeho prospech, čím bol súčasne aj diskriminovaný. Poukazoval v podrobnostiach aj na významne rozporné svedecké výpovede poškodenej počas doterajšieho trestného konania a na to, že jeho návrh na jej vyšetrenie duševného stavu aj preto, že sa poškodená vyhovárala na svoj zlý psychický stav a rozpoloženie v inkriminovanom čase, bol nedôvodne odmietnutý. Tiež poukazoval na nespravodlivo vedený celý proces aj pred okresným súdom, skutočnosť, že oznamovateľ trestného činu - otec poškodenej klamal o vzťahu a dĺžke jeho vzťahu s poškodenou, keď sa pred súdom priznal, že chcel vziať nejaký predmet a zabiť ho. Takýto človek by nemal byť považovaný za osobu s dobrými úmyslami. Ďalej tiež v podrobnostiach sám hodnotil vykonané dôkazy (medzi nimi aj svedecké výpovede A.. M., K. Y., U. R., Y.), z ktorých vyplývajú podstatné skutočnosti, ktoré ho podľa jeho názoru vyvíňujú, resp. spochybňujú vierohodnosť svedeckej výpovede poškodenej aj o tom, že sa mal stať žalovaný skutok tak, ako bol popísaný v podanej obžalobe prokurátora. V podrobnostiach tiež poukazoval na pochybný podaný znalecký posudok znalca H.. L., ktorý ho nepodal objektívne a správne, pretože je v rozpore s obsahmi predložených lekárskejších správ ohľadom zranení poškodenej. Má za to, že boli porušené aj jeho práva obvineného aj občana. S jeho osobou bolo zle zaobchádzané, keď bol hanlivo ponížovaný nepravdivým tvrdením o tom, že odhalil svoje pohlavie. Prostredníctvom ustanoveného obhajcu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu podľa § 321 odsek 1 písm. c) Tr. poriadku zrušil a vec vrátil okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie, pričom sám sa vo svojom písomnom odôvodnení domáhal oslobodenia spod obžaloby prokurátora.

K písomným odôvodneniam odvolaní sa prokurátor okresnej prokuratúry a ani obžalovaný vzájomne písomne do konania verejného zasadnutia odvolacieho súdu, nevyjadřili.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré bolo vykonané za splnenia všetkých procesných podmienok, prokurátorka krajskej prokuratúry v rámci konečného návrhu uviedla, že sa celkom stotožnila s odvolaním podriadeného prokurátora ako aj jeho písomnými dôvodmi a navrhla, aby odvolací súd rozhodol tam spôsobom uvedeným a aby súčasne odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. poriadku bolo ako nedôvodné zamietnuté .

Ustanovený obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu najskôr navrhol odvolanie prokurátora ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku zamietnuť. Ďalej uviedol, že sa stotožnil s právnym posúdením okresného súdu o osobách blízkych v odôvodnení napadnutého rozsudku. Ďalej poukázal na správnosť jeho odôvodnenia odvolania v prospech obžalovaného ako aj správnosť odôvodnenia, ktoré napísal sám obžalovaný a dodal, že dokazovanie v prejednávanej veci od prípravného konania osobne považuje za spackané a navrhol, aby bol napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 321 odsek 1 písm. c) Tr. poriadku v celom rozsahu zrušený a vec okresnému súdu vrátená, aby ju v potrebnom rozsahu okresný súd prejednal a rozhodol.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu uviedol, že celý doterajší proces voči jeho osobe považuje za nespravodlivo vedený. Existujú dôkazy o jeho nevine. Ďalej poukázal na svoje vyjadrenia v odôvodnení jeho odvolania a ďalej sa stotožnil s návrhom ustanoveného obhajcu o tom, ako má rozhodnúť odvolací súd.

Podľa § 317 odseku 1 Tr. poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odseku 1 Tr. poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odseku 3 Tr. poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odseku 1 Tr. poriadku.

Krajský súd, ako odvolací súd preskúmal z podnetu podaného odvolania prokurátora v neprospech obžalovaného a súčasne aj odvolanie obžalovaného, ktoré obe boli pritom podané oprávnenou osobou, včas a na správnom mieste, napadnutý rozsudok v intenciách § 317 odseku 1 Tr. poriadku a takto zistil, že vo vzťahu k rozhodovaniu o vine, v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci, prvostupňový okresný súd vykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy, ktoré správne vyhodnotil zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 odseku 12 Tr. poriadku, a na základe toho dospel k správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom, ktoré v súlade s ustanovením 168 odseku 1 Tr. poriadku aj podrobne a vecne správne v napadnutom rozsudku odôvodnil. So zreteľom na vykonané dôkazy, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré na seba nadväzujú, navzájom sa podporujú a dopĺňajú, nemal ani odvolací súd pochybnosti o vierohodnosti a správnosti skutkových zistení, ale i záverov prvostupňového okresného súdu vo vzťahu k právnemu posúdeniu konania obžalovaného a v podrobnostiach na tieto závery, s ktorými sa v celom rozsahu a bez výhrad krajský súd stotožnil odkazuje, so zreteľom na skutočnosť, že v prípade kvalifikovaného odôvodnenia napadnutého a preskúmaného prvostupňového rozhodnutia, takýto postup odvolacieho súdu je akceptovateľný s poukazom na zásadu, že prvostupňové a druhostupňové rozhodnutia súdov tvoria celok.

Pokiaľ však ide o odvolacie námietky prokurátora, ktorými v podstate spochybňuje právne závery prvostupňového okresného súdu v otázke posúdenia, že obžalovaný svojim konaním v žalovanom skutku nenaplnil aj kvalifikovanú skutkovú podstatu prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm. c) Tr. zákona, čím teda prokurátor napadol samotný výrok o vine (právne posúdenie je späté s výrokom o vine), krajský súd dodáva, že okresný súd zrozumiteľne a akceptovateľne vysvetlil v odôvodnení napadnutého rozsudku rozdiel v hodnotení otázky „osôb blízkych“ v prípade oboch žalovaných skutkových podstát trestných činov. Na podklade vykonaného dokazovania bolo nepochybne preukázané, že obžalovaný a poškodená v prípade žalovaného prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm. c) Tr. zákona musia byť považované za osoby blízke, pretože to explicitne vyplýva zo samotného znenia ustanovenia § 127 odsek 5 Tr. zákona (zákonná úprava o osobách), kde postačuje pre takýto záver iba skutočnosť, že obžalovaný a poškodená, aj keď pomerne krátky čas tak, ako to správne ustálil okresný súd žili v spoločnej domácnosti. Inak je tomu ale v prípade žalovaného prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 Tr. zákona, v ktorom expresiss verbis nie je uvedený v ustanovení § 127 odsek 5 Tr. zákona takýto trestný čin a pri posudzovaní naplnenia kvalifikovanej skutkovej podstaty u tohto prečinu podľa odsek 2 písm. a) s poukazom na § 139 odsek 1 písm. c) Tr. zákona je rozhodujúcim ustanovenie § 127 odsek 4 Tr. zákona, pričom na podklade vykonaných dôkazov pred okresným súdom nebol relevantne preukázaný takýto (naplnený vzťah druhu a družky) v zmysle tohto citovaného ustanovenia tak, ako na to správne poukázal a ako to odôvodnil už okresný súd. Právne úvahy v odôvodnení odvolania prokurátora v tomto smere sú neakceptovateľné aj práve pre nenaplnenie časových súvislostí (dvojtyždňové spolužitie celkom iste nezodpovedá niekoľkým týždňom) tak, ako podstatne týmto argumentoval prokurátor aj s poukazom na ním uvádzané jedno rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v inej trestnej veci. Krajský súd sa síce stotožňuje s názorom, že môže ísť o vzťah druhu a družky aj v prípade, že u nich absentuje intímny vzťah (napr. z dôvodu už nemožnosti ho naplňať zo zdravotných dôvodov), ale musí byť takýto vzťah, navyše skutočne nie povrchný (naopak musí ísť o hlbší vzťah, v ktorom sa partneri vzájomne poznajú čo najviac) a nestabilný a musí byť skutočne založený na spoločnom spolužití v konkrétnej domácnosti a skutočne po dlhšiu dobu, ktorou preukázaná doba dvoch týždňov, navyše bez preukázania hlbšieho vzťahu medzi nimi v posudzovanom prípade, s

určitosťou nie je. Krajský súd sa však už nestotožňuje s právnou úvahou prokurátora, že postačuje aj snaha takýchto osôb byť často spolu, resp. občasne, navyše aj v prípade nepravidelných krátkodobých stretnutí.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného aj napriek tomu, že obžalovaný stále popiera spáchanie žalovaného skutku, resp. aj skutočnosť, že sa žalovaný skutok stal tak, ako ho ustálil okresný súd v napadnutom rozsudku, právne posúdený ako žalovaný prečin nebezpečného vyhrážania v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Tr. zákona, je obžalovaný usvedčovaný zo spáchania žalovaného skutku nielen svedeckými výpoveďami samotnej poškodenej P. P., ale nepriamo aj obsahom svedeckých výpovedí Y. P. (otec poškodenej), V. F., H. L., L., Y. a A. O. (nar. XX.XX.XXXX), výsluchom znalca H. L. a podporne aj obsahom ním podaného znaleckého posudku ako na ne poukázal už okresný súd, o ktorých vierohodnosti nie sú skutočne žiadne relevantné pochybnosti ani podľa názoru krajského súdu a tieto dôkazy tvoria ucelený a logický reťazec, ktorý bez relevantných, resp. rozumových pochybností usvedčuje obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku. Pokiaľ obžalovaný predovšetkým poukázal na rozporuplnosť obsahu uskutočnených výsluchov svedkyne a poškodenej P. P., ak aj vznikli určité rozpory v jej výpovediach, nešlo ani podľa názoru krajského súdu o také podstatné rozpory, ktoré by jej svedeckú výpoveď znehodnotili v takej miere, že by vznikli relevantné pochybnosti, ktoré by mohli viesť s prihliadnutím na platnú procesnú zásadu „in dubio pro reo, t. j. v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ k inému záveru o vine obžalovaného. Práve naopak, už uvedené dôkazy podporujú pravdivosť svedeckej výpovede poškodenej. V tomto smere ale nemožno prehliadnuť, že sám obžalovaný sa opakovane k spáchaniu stíhaného skutku doznať ešte v prípravnom konaní. Jeho priznanie, ktoré neskôr spochybnil a spochybňuje iba tým, že mal byť nútený k priznaniu, však nevyplýva zo žiadnych vykonaných dôkazov. Aj keď obžalovaný opakovane poukazoval na nespravodlivo a zaujato vo vzťahu k jeho osobe vedený proces od prípravného konania orgánmi činnými v trestnom konaní (nielen políciou ale aj prokuratúrou) až do konania pred okresným súdom, krajský súd nezistil žiadne preukázateľné procesné pochybenia konajúcimi orgánmi (vyšetrovateľ PZ, prokurátor, okresný súd), ktorými by navyše boli porušené práva obvineného garantované nielen platným Trestným poriadkom, Ústavou SR či Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd, ktorým je SR viazaná. Preukázané správanie sa v inkriminovanom čase, keď na zvýraznenie svojich vyhrážok obnažil pred poškodenou aj svoj pohlavný úd len poukazuje na vysoko amorálne a zavrhnuteľné konanie obžalovaného. Aj v odvolacom konaní bol obžalovanému poskytnutý priestor pre náležité naplnenie jeho práv obvineného, pričom je nutné zdôrazniť, že obžalovanému bol opakovane ustanovený obhajca z jeho podnetu. Nie je možné preto vyvodiť žiaden záver o porušovaní jeho práv na obhajobu. Práve naopak okresný súd sa dostatočne, presvedčivo a i procesne správne vysporiadal aj s návrhom obžalovaného na doplnenie dokazovania tak, ako to obžalovaný namietal v podrobnostiach aj v rámci jeho odvolacích námietok a preto ani krajský súd v tomto smere nezistil žiadne pochybenie okresného súdu v procesnom postupe. Okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní pomerne rozsiahle dokazovanie, vykonané dôkazy pritom vyhodnotil správne a zákonným spôsobom, na podklade ktorých, už opakovane krajský súd uvádza, dospel k správnym skutkovým záverom. Obžalovaný v tomto smere namietal v podstate iba spôsob a závery hodnotenia dôkazov okresným súdom, keď on sám tieto dôkazy hodnotil subjektívne inak. Nejde však o žiadne pochybenie, ak súd hodnotí dôkazy diametrálne inak než procesná strana, ak toto jeho hodnotenie je v medziach zákona a nevybočuje z hraníc správneho logického uvažovania.

Pokiaľ ide o právne posúdenie konania obžalovaného, aj tu súd prvého stupňa taktiež postupoval v súlade so zákonom, keď jeho konanie po právnej stránke správne posúdil ako jednočinný súbeh dvoch prečinov, t. j. ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm. c) Tr. zákona a ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Tr. zákona, pretože obžalovaný svojim konaním kumulatívne naplnil všetky štyri potrebné formálne znaky týchto skutkových podstát trestných činov, vrátane nevyhnutnej materiálnej stránky - materiálnej korektív v zmysle § 10 odsek 2 Tr. zákona. Obžalovaný z hľadiska veku spĺňal podmienky trestnej zodpovednosti jednoznačne ako dospelý páchatel trestného činu a v konaní neboli zistené žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by preukazovali, že obžalovaný bol v inkriminovanom čase nepríčetným či konal v stave zmenšenej príčetnosti. Naplnený bol aj objekt útoku tohto zločinu - ochrana spoločnosti na zdraví a živote iných osôb a naplnená bola aj ich subjektívna stránka, v oboch prípadoch priamy úmysel (dolus directus). Z obsahu žalovaného skutku tak, ako je popísaný v skutkovej časti napadnutého rozsudku nepochybne vyplýva aj naplnenie objektívnej stránky predmetných prečinov tak, ako na to poukázal už prvostupňový okresný súd a ako to vyplýva aj z odôvodnenia tohto rozhodnutia krajského súdu pokiaľ ide o právne hodnotenie otázky „blízkej osoby“.

Pri ukladaní trestu prvostupňový okresný súd tiež správne prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34 odseku 1 až 4 Tr. zákona dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy. Prvostupňový súd nepochybil, keď dospel k záveru o neexistencii poľahčujúcich (§ 36 Tr. zákona) a na druhej strane správne identifikoval u obžalovaného dve priťažujúce okolnosti /§ 37 písm. h), písm. m) Tr. zákona/ a správne pritom použil aj ustanovenie § 38 odsek 2, odsek 4 a odsek 8 Tr. zákona. Súd prvého stupňa potom tiež správne obžalovanému uložil podľa zásad uvedených v § 41 odsek 1 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody podľa trestnej sadzby najprísnejšej sa zbiehajúcej skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 2 Tr. zákona (6 mesiacov až 3 roky) a správne potom obžalovanému uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, t. j. pri dolnej hranici zákonom správne upravenej na 16 mesiacov, pričom ani podľa odvolacieho súdu v posudzovanom prípade u obžalovaného neboli dané žiadne také podstatné, resp. významné skutočnosti, ktoré by mohli u neho viesť k mimoriadnemu zníženiu trestnej sadzby podľa § 39 Tr. zákona pod zákonnú dolnú hranicu trestnej sadzby. Prvostupňový súd nepochybil, keď obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody správne zaradil podľa § 48 odsek 2 písm. b) Tr. zákona do prísnejšieho ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže obžalovaný bol celkom jednoznačne v ostatných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody za spáchanie inej úmyselnej trestnej činnosti. Iné, miernejšie či prísnejšie zaradenie podľa § 48 odsek 4 Tr. zákona ani odvolací súd nepokladal za nevyhnutné. Takto súdom prvého stupňa uložený nepodmienečný trest odňatia slobody je i podľa názoru odvolacieho súdu trestom primeraným a zákonným a to aj z hľadiska očakávaného účelu trestu podľa § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona, t. j. dosiahnutia individuálno-preventívneho a s ním spojeného generálno-preventívneho účinku. Takto uložený trest obžalovanému je dostatočným na zabránenie ďalšej jeho protiprávnej činnosti, dostatočnou výstrahou pre potencionálnych páchatelov (najmä takýchto) trestných činov a uložený trest v napadnutom rozsudku v dostatočnej miere vyjadruje aj primerané morálne odsúdenie konania obžalovaného spoločnosťou.

Pokiaľ ide o ostatný výrok v napadnutom rozsudku, ktorý nebol obžalovaným, prokurátorom a ani samotnou poškodenou napadnutý, t. j. výrok v rámci adhézneho konania, teda konania o náhrade škody, krajský súd obmedzil svoju prieskumnú povinnosť a z dôvodu absencie odvolania proti tomuto výroku v zmysle Trestného poriadku uvedený výrok už nepreskúmaval.

Vzhľadom na uvedené i skutočnosť, že napadnutý rozsudok je vecne správny, presvedčivý, nevykazujúci prvky arbitrárnosti a zákonný vo všetkých jeho výrokoch a odvolanie prokurátora v neprospech obžalovaného a odvolanie obžalovaného nie sú dôvodné, odvolací súd rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. poriadku obe odvolania zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e sťažnosť prípustná.